

Pilaitiškoje giesmininkų šalikelėje – karoliniškietė JURGA JURGULIENĖ

Pavasariškai skaidrėjančioje pilaitiškių padangėje su jausmingų eilių puokšte lankosi karoliniškietė JURGA JURGULIENĖ – nebe vieno mūsų poezijos pavasariui skirto rinkinio bendraautorė:

...Medžiai – tai žmonės, nutildę savyje triukšmą ir nebijantys sudegti, kad sušildytų garsiai kalbančius...

Šį vakarą

šį vakarą kažkam
užgeso akys,
paskui kažkur
nauja žvaigždė nušvito
ir vėl beprotiškai...
nusišypsos pavasaris
ir atsisveikindama verks
naktis iš ryto...
akimirka išeis, kaip ir atėjo
varvekliai vėl pavirs į upę
neprisiminsi,
kaip kadais skaudėjo,
kai juodos varnos
tavo sieloj supės...
šį vakarą kažkam
užgeso akys,
o tavo akyse
pavasaris pratrūko
ir lekia juodbėriai,
per sielą lekia
tarsi tiltu per upę
tarsi nakčia per rūką...

Praeities pelenuose

... nukratyk pelenus,
lyg vakar dieną
ir rasą,
tarsi prakaitą nubrauki
ir apsiklojęs...

mėnesiena
manęs šioje nakty
palauki...
bet kliūni
vėl už akmenio,
tarsi už silueto
ir saulė nusileidus
nepakyla,
ir į akis
vėl negali
žiūrėti,
ir nutylėti
mano tylą...
.. nukratyk pelenus
lyg gervių šoki,
kuris paliko
ilgesį prie kranto
ir apsiklojęs
mėnesiena
vėl nusišypsoki,
mane apklojęs
savo rankom...

Vakar

vakar geresnė buvau,
o gal tik atrodė,
o gal net ne vakar,
galbūt tik rytoj
dar būsiu savim...
dar būsiu be kaukių,
be grimo, be lako,
dar būsiu ant smėlio,
ant suarto lauko,
ant kelio, ant tako,
ant vieškelio mėlyno
dar būsiu...
sustok ten, palauki..
o gal ten jau lauki?
kodėl nesakei ir kodėl neįspėjai?
balandis už lango,
o tu nuo rugsėjo
ant suarto mėlyno lauko...
dar būsiu geresnė
be kaukių, be lako,
dar būsiu be grimo
tik tu dar palauki

geresnės manęs
ant rytojaus arimo...

Pokalbis su tėčiu

Labukas, sveikas, ar girdi?
man labai reikia
su tavimi tiesiog pasikalbėti,
ar mūsų linija jau veikia?
taip... veikia... labas, tėti...
Vaje, kiek daug
turiu tau pasakyti
ir nežinau nuo ko pradėti,
žiema išėjo, ėmė lyti
už lango
ir per mano skruostus, tėti...
Taip, taip, žinau
neverksiu,
tik nepadėk ragelio,
dabar kalbėki tu,
aš tyliai užsimerksiu...
tyli... na, patylėti galim,
kai šitaip gelia..
Nors.. viskas šiaip gerai –
aplink Velykos,
man nakčia į darbą,
o Henrikas tattoo jau pasidarė,
na, mano nerimui,
bet tavo garbei...
Sakai, jei leidau –
tai nenerimauti?
Gerai... nenerimausiu... leidau...
Pavasaris... įsimylėti laikas
ir jau atleidau
pilką sniegą tarsi vaikas
ir jau, turbūt, imu įsimylėti...
Ai, tiesa, tėti,
dar nulūžo veidrodelis,
na, nenulūžo –
vos vos laikosi
ir tepalus jau reikia keisti
ir iš vis mašiną reikia keisti –
ji byra, tarsi byra smėlis,
bet šypsosi ir kantriai laikosi..
Na va, pasikalbėjom,
kaip ne syki,
aš dar turėjau pasakyti
daug dalykų,
bet mes abu padėjom

telefoną.. ir tyliai palinkėjom
gražių Velykų...

Kiekvienas

Kiekvienas turi savo Dievo viziją
ir versiją, kada Kūrėjas mato,
naktis už durų žiūri televiziją,
diena už lango išgeria arbatą...
Nukritę lapai pamiršti lyg sniegas,...
išėjęs draugas pamirštas lyg vėjas
ir rymo vėl prie lango liūdnas niekas
šiek tiek apsvaigęs ir šiek tiek įsimylėjęs...
Tik tu žinai, kad gilios žaizdos neužgyja,
kiek lopytum, tarsi siuvėjas paltus,
virš miesto debesys švinu nulyja
ir laikraštyje nuotraukos vėl juodai baltos...
Kiekvienas turi savo Dievo viziją
ir atpažįsta žmogų, kuris mato,
naktis už durų įsijungs vėl televiziją,
diena už lango užplikys arbatą...

Mano laimė – strazdanos vaikystėje,
garbanos, su vėju susipynusios,
kalbantis akmuo ant kelio,
paklaidinti klystkeliai
ir daina apie sparnuotąsias sūpynes...
Mano laimė – vėjas, kurio laukiu
ir mintis, atėjusi iš sniego,
apdulkėjusi vienatvės kaukė,
rytas, kuris pakelia iš miego...
Mano laimė – atvirukas žiemą,
šulinio vanduo po šienapjūtės,
besmegenis, vaikštantis po kiemą
ir pražydes gruodyje rugpjūtis..

iš Evos Tombak naujos knygos „Laimės piliulės“
(nes reikėjo eilėraščio apie laimę)

Kaltė

...paslėpsiu kalnę, tarsi palatą
už spintos, kad nerastų niekas,
užtiesiu staltiesę krakmolytą ir baltą
ir rodysiu visiems koks baltas sniegas...
kaltė už spintos apdulkėjus – ...
tokia pati, tik jau praaugus palatą

artėja vasara, paskui prabėgs rugsėjis,
ant pirštinių vėl leisis gruodis baltas, baltas...
... o ten kaltė... pilka... prie sienos,
gyva lyg žemė ir sunki it smėlis,
sumirksi laikas laikrodžio blakstienomis
ir sąžinėje ima kaltis vėlės...
ech, ta kaltė, tarytum paltas,
išskalbčiau žodžiais ją lyg vaiką,
ant delno linijų balandis baltas
pasaulį manyje apglėbęs laiko...

Marsas

noriu į Marsą, tiesiog pasibūti,
išgerti arbatos iš ruko
ir patylėt apie prasmę ir būtį,
kol Žemė žemyn nususuko..
noriu basa per dirvonus iš smėlio,..
per jūrą, lyg miglą, be rūbų,
noriu dangaus, beprotiškai mėlyno,
kol Žemė žemyn vis dar skuba...
noriu į Marsą... tave susitikti
basą ir tikrą.. lyg vaiką,
nežemiškai noriu Marsui patikti,
kol Žemė sustabdžiusi laiką...

Lemties karuselėse

..kažkam išnykstu tarsi rūkas,
kažkam lyg upė be kranto,
o gal tiesiog atvirukas, ...
netyčia iškritęs iš rankų..
...palieka pėdos ant sniego
ir mintys pakimba virš stalo,
vėl brenda sapnas iš miego,
pakėlęs už naktį bokalą...
...ir vėl išnykstu tarsi rūkas,
lyg smėlis tarp pirštų ir vėjo,
lemties karuselės vėl sukas
ir vėl esu rankoj Kūrėjo...

Ką galvoji...

Ką galvoji, kai nukasa sniegą,
kai žinutė naktį ateina,
kai baltosios meškos užmiega,...

kai rugiai išsisėja po kaimą...
Ką galvoji, kai skleidžiasi šviesos,
kai lyg miškas rankos pakyla,
kai dėkingai priklysta pavėsis
ir kai žodžiai bučiuoja tylą...
Ką galvoji, kai akys išeina,
kai išsineša vėjas likimą,
kai žinutė naktį ateina,
kai žinai ko dar niekas nežino...
Ką galvoji...
Kai nukasa sniegą...

Vakaras...

Vėl tavo vakaras prie mano rankų,
o mano rytas tau prie kojų,
Kūrėjas šypsosi, apglėbęs dangų...
ir laimė akyse kvatoja..
sudyla mėnuo, žvaigždės krinta
lietus, lyg pupos, ant skėčio byra
vėl tavo vakaras įžiebs žibintą,
vėl mano rytas surinks rasą tyrą...
Diena užklys į paštą tarsi laiškas
ir vakaras skaitys ją lyg novelę
ir ligi skausmo bus tarp mūsų viskas aišku
ir tu išgirsi ką man sako vėlės...
Žiema pavasariui pasiūlys baltą šoki,
dvi gulgės išdidžiai priplauks prie kranto
ir vėl sakysiu tau: nusišypsoki,
kai tavo vakaras priglus prie mano rankų...

šiandakt.. virš miesto

.. virš miesto lijo.. o gal snigo
mintim, sapnais ir suvokimais
nurims ranka, parašius knygą...
ir laikas žongliruos likimais..
sustos prie perėjos pėstysis,
lėktuvas leisis kitapus sienos
ir vėl pavasariui matysis
neretušotos anglimi blakstienos..
nukris žvaigždė į peleninę
ir delnas prisilies prie stiklo
praeivio lietpaltį batu priminę
nesužinosime iliuzija ar viskas tikra...
nuplyš bejėgis kalendoriaus lapas,
kuriam praėjusi diena į širdį smigo,
akis, lyg Vėlinių žvakes,

užmerks apleistas kapas -
šiaunakt virš miesto lijo.. arba snigo...

Prie upės

per upę ledas, tarsi tiltas
ir laisvė skristi, ir baimė griūti
delne likimas vėl supiltas...
lyg kalnas pamirštas rugpjūty...
prie upės tyliai šakos supas
ir varnos, lyg pavydas, juodos,
bežadės išdavikės lūpos
nutyla... vėl prabyla... rodos...
virš upės debesis sustoja,
susigrūda lyg rūbai lagamine
ir akmenys po žemėmis kvatoja,
kad savo nuospaudas numynei...
per upę ledas, tarsi tiltas
ir pakeleivis tarsi krantas
likimas vėl delne supiltas
ir ištiestos virš upės rankos...

Prisiminimai

iš lėto, vos, vos girdimi
arba kaukšėdami per gatvę,
kvėpuojantys lyg plaučiais širdimi...
arba uždūstantys be oro su vienatve,
čia besišypsantys, čia vėl rimti,
tai liūdintys, tai pasigavę vėją,
žaismingi, geliantys, keisti,
išduoti, tylintys, įsimylėję...
iš lėto, vos neliks nakties
ar tik nutils lietus už lango
pažvelgs jie akimis lemties,
ištiesę tau mažytę savo ranką...

Kiek daug

...kiek daug neišsakyta
ir kiek daug neišgirsta,
kiek daug neperskaiyta
ir neparasyta, kai visi užmiega
šį ryt žiema lėtai tarp pirštų tirpsta,...

padovanojusi balčiausią sniegą...
...kiek daug dar nenuėita
ir kiek nepastebėta,
kiek daug kalbėta,
ir mažai klausyta, kai visi nutyla
šįryt žiema per grindinį duobėtą
atsinešė balčiausią tylą...
...kiek daug negeista,
kiek daug nesapnuota
ir kiek mažai tikėta,
kai viltis sudyla
šįryt žiema baltai, baltai sparnuota
lėtai pasaulį apkabint pakyla...

Vienas pasaulis tarsi matas

viena erdvė ir vienas laikas,
ir vienas matas, tarsi sauja
beginklis, basakojis vaikas
ir ta riba, dalijanti pusiaują...
viena mintis ir vienas žodis,..
ir akys, tarsi veidrodžiai prigeso
kažkur toli kažkam atrodo,
kad negali braidyti po ryto rasą...
viena erdvė ir vienos durys,
ir langas į pasaulį lyg į sodą
kažkas iš taip toli į tavo langą žiūri,
kažkur toli kažkam kitaip atrodo....
o juk tėra viena erdvė ir vienas laikas...
ir vienas, tarsi sauja, matas...

Kažkur

.. kažkur pakyla bangos
ir nerimsta vėjai
paklydęs laivas – tarsi laiškas
ir rankos,
tos, kurios tylėjo...
prabilo ligi skausmo aiškiai...
kažkur šalna
ir krinta sniegas,
tarp Himalajų – palapinė
ir pirštai stygomis prabėga,
neliko žodžių,
juos kažkas ištrynė...
kažkur lietus
ir virpa krantas
tarpeklyje sudyla aidas

ir lyg prieš veidrodį
bežadės rankos
ir lyg prieš rytą
susapnuotas veidas...

Durys

.. ar girdėjot kaip meldžiasi moteris,
kurai ginklas įremtas į smilkinį,
ir kaip verkia jos kūdikis iščiose,
nesuspėtas palaiminti ir nepakrikštytas...
ir nėra nei kaltės, nei kaltų, ...
tik ant staltiesės duona nutyla,
milijonas balandžių baltų
išsisklaido pakilę į tylą...

Jurga Jurgulienė